

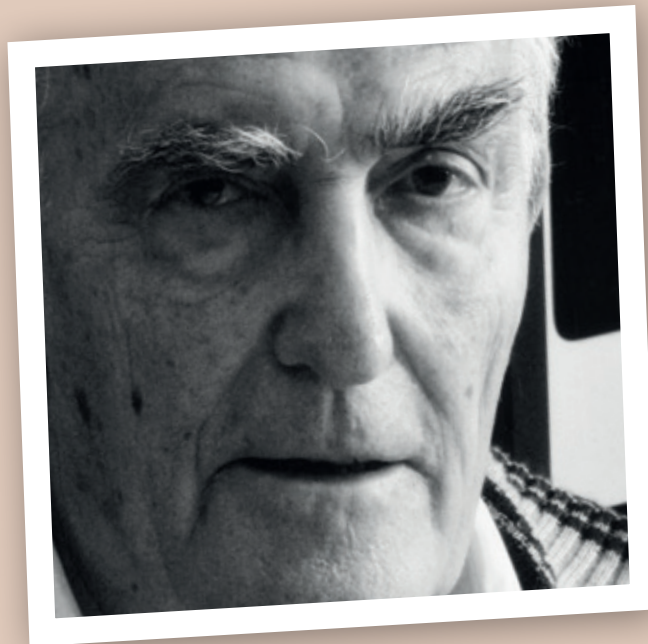
L'ambient artístic gironí se centra, aquests dies, en Domènec Fita i Molat. Acaba de celebrar els noranta anys. S'han promogut diverses exposicions commemoratives, en les quals hi ha peces excepcionals (per l'obra en si, pel lloc on habitualment es troben i per la dificultat de trasllat). Contemplar de prop, per exemple, el *Sant Benet*, que habitualment fa guàrdia a la porta del monestir de Montserrat, o el *Crist jacent*, que rep el culte a la catedral, és un privilegi.

Domènec Fita, nonagenari

Una vida amb molts centres d'interès

JOAN DOMÈNECH I MONER > Text

Mirar l'anatomia del cos mort del *Crist jacent*, reproduït en alabastre, evoca la imatge del mateix Fita, en els moments difícils de 1953 quan, la nit del 13 de desembre, després d'haver caigut de dalt de la bastida del baptisteri de l'església barcelonina de Betlem, on estava pintant, va haver de lluitar entre la vida i la mort durant molts dies. Superat el risc, va passar per una convalescència molt llarga enllitegat, amb el cos penjat d'una combinació de politges que el mantenia en la posició més adient per recompondre els membres més perjudicats i evitar llagues i infeccions. Imagino el transport del *Crist jacent* des de la catedral per baixar-lo a l'exposició. Les politges i la grua necessaris, potser, en algun moment, han repetit la imatge que un dia donava

el seu escultor. L'autor i l'obra, sempre relacionats. Qui hauria dit que aquell cos mal parat s'arribaria a refer i que aguantaria, amb la seva paraplegia i alguna sotragada posterior (dels anys 2006 i 2007, en què li van haver de posar un marcapassos), noranta anys, com a mínim? Alguna predestinació especial (per no dir compensació) planava sobre el jove artista gironí.

He defensat en més d'una ocasió que caldria comptar la vida de Domènec Fita d'ençà que va caure de la bastida. La gent gran sol dir, quan parla d'algú que ha sofert un accident i l'ha superat: «Aquell dia va néixer!». És cert. Per això Fita podria bufar les espelmes del pastís cada any el dia 13 de desembre i no preocupar-se de la data de naixement que li atribueix el carnet d'identitat, el 10 d'agost de 1927, sobretot perquè, d'altra banda, no té el testimoni de cap familiar. Potser

Mirar l'anatomia del cos mort del *Crist jacent* evoca la imatge del mateix Fita l'any 1953, després d'haver caigut de dalt de la bastida on estava pintant

aquesta era una altra jugada del destí. La situació modesta de la seva infantesa ha servit per contrastar encara més la grandesa del seu esperit i de la seva obra. Fita és ell i la seva circumstància (tot i que la circumstància té, en molts aspectes, un nom: el de la seva esposa Àngela, amb qui es casà el 2 de febrer de 1958).

Una vida amb molts centres d'interès

La vida de Fita presenta diversos centres d'interès: l'hospici, on va viure de 1927 a 1943; la dida que el va cuidar a Santa Pau; la influència del mestre Carrera, que el va iniciar en l'art; la formació acadèmica a Olot (1943-1945) i a l'Escola de Belles Arts a Barcelona (1946-1952); el servei militar a Castillejos (1952-1953); la seva vida espiritual, molt rica en alguns moments, amb lluites internes amb la seva pròpia consciència davant la proposta de l'Opus Dei, institució de la qual desertà el 1972, després de catorze anys de militància, amb recança pels amics perduts; la seva dimensió social i el compromís cívic i polític, i el tracte amb grans figures de tots els àmbits: l'escriptor Gironella, el doctor Broggi, els poetes Blai Bonet i Màrius Torres, el filòsof Aranguren, l'abat Escarré, el cantant Xesco Boix i l'escultor Chillida, per esmentar unes quantes celebritats.

Però, sobretot, sorprèn la seva obra, en pintura, escultura, ceràmica i vitrall, extensa, múltiple i ben diversa, difícil de classificar en escoles, que arrenca de la fundació del

Grup Flamma a Barcelona, l'any 1948, amb els seus companys Romà Vallès, Albert Garcia, Joan Lleó i Francesc Carrulla, i passa per molts estils i experiments, amb moments culminants, com la realització de l'esmentat *Crist jacent* (1957), el *Sant Benet* (1962), el monument i les decoracions que té a Andorra (2000), els tetramorfs i els dibuixos del paviment de la Sagrada Família (2010) i un llarg etcètera, sense oblidar l'etapa docent consagrada als alumnes del seu Estudi d'Art (1979-1990).

Actualment, la Fundació Fita, creada per ell mateix l'1 d'agost del 2000 i que té la seu a la Casa de Cultura (antic hospici on va viure) de la Diputació de Girona, institució a la qual Fita sempre s'ha mostrat agraït, té el mandat de potenciar la seva obra i la d'altres autors moderns.

Fita ha rebut, entre altres distincions, la Creu de Sant Jordi (2006), l'Àngel de Bronze de l'Escola de Turisme (2009) i la Medalla de la Universitat de Girona (2011). L'Ajuntament de Girona li va dedicar una plaça al barri de Montjuïc, on viu des de 1969 (entre 1956 i aquesta data va viure al Mas Nadal de Sarrià de Ter, que el traçat de l'autopista va engolir).

Personatge únic, genial, entranyable per als amics, ha fet història en vida.

Joan Domènech i Moner
ha escrit una biografia sobre Domènec Fita.

De Fita sorprèn la seva obra, en pintura, escultura, ceràmica i vitrall, extensa, múltiple i ben diversa, difícil de classificar en escoles